

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

SANDRA BROWN

FURTUNĂ ÎN PARADIS

Traducere din limba engleză
ALINA ROGOJAN

– Asta e o cabană în pădure? bombăni Shay Morrison doar pentru ea, încetinind mașina de familie și oprind-o în fața unei case cu etaj.

Plasată în vârful unei pante ușoare, clădirea avea fațada din lemn nefinisat, dar în rest nu era câtuși de puțin rustică.

Shay deschise portiera și ieși, privind apreciativ terenul ce înconjura casa. De un verde virginal punctat de primele flori ale verii, peisajul pădurii era răpitor. Cel puțin mama ei nu exagerase în această privință.

Shay zâmbi, amintindu-și conversația cu mama ei purtată doar cu două zile în urmă:

– Dar, Shay, trebuie să vii. De-abia așteaptă să te cunoască.

– Iar eu de-abia aștept să-l cunosc pe bărbatul care te-a dus valvârtej în fața altarului, spusese Shay.

Nu fusese informată despre căsătoria mamei sale decât după ce aceasta avusese loc și nu se putea abține să nu-și tachineze mama că se căsătorise foarte rapid, după ce petrecuse șapte ani de văduvie.

– Care era graba? Nu ești gravidă, nu?

Auzi oftatul familiar, resemnat al mamei sale:

– Rușine să-ți fie, Shay. Când vei învăța să vorbești ca o doamnă?

– Când nu o să mai fie distractiv să *nu* fiu astfel, râse ea cu inima ușoară.

– Știi că ar fi trebuit să-ți spun despre nuntă, dar... ei bine, totul s-a întâmplat atât de repede. Eram acasă la fiul lui John, ne beam cafeaua și, până să ne dezmeticim, deja rosteam jurămintele de căsătorie. Mama ei oftă fericită, amintindu-și toate acestea. Am luat o hotărâre și am dus-o la îndeplinire imediat. A fost atât de romantic.

– Sunt sigură că așa a fost și mă bucur pentru tine, spuse Shay sincer.

– Vii cu noi weekendul ăsta, nu-i așa? John este nerăbdător să te cunoască.

Shay răsuci agitată cablul telefonului. Nu era vorba că ar fi deranjat-o efectiv faptul că mama ei se recăsătorise. Celia Morrison fusese singură prea mult timp. După o căsnicie fericită cu tatăl lui Shay timp de douăzeci și șapte de ani, moartea lui fusese o lovitură grea. John Douglas îi fusese descris lui Shay ca fiind un om de afaceri retras din activitate, amuzant, arătos și îndrăgostit nebunește de mama ei. Desigur, astfel îl considera mama ei.

– Nu știu, mamă. Abia v-ați terminat luna de miere și...

– Nu vorbi prostii. Chiar ne dorim să-ți petreci weekendul cu noi, altfel nu te-am fi invitat. Te rog, Shay. E foarte important pentru mine să-mi unesc noua familie.

Un weekend la o cabană părea puțin anost pentru cineva cu pofta de viață a lui Shay, dar își spuse că putea face această concesie pentru singurul ei părinte. Poate nu avea să fie un weekend plin de distracții, dar se putea bucura de puțină odihnă binemeritată.

– Unde și când? întrebă ea.

– O, ce grozav! strigă Celia entuziasmată.

Îi dădu lui Shay instrucțiuni cum să ajungă la cabana de lângă Kent Falls, în vestul statului Connecticut. Shay insistă să vină cu mașina ei, în loc să ia trenul. Nu voia să fie nevoită să se bazeze pe mersul trenurilor pentru a fugi de acolo, în caz că weekendul se dovedea plictisitor și se hotăra să plece înainte de duminică după-amiază.

– Peisajul rural e minunat. Stai să vezi cabana, izbucni Celia.

Shay aruncă o privire spre ceasul de mână și își dădu seama că, dacă nu se grăbea, avea să întârzie la o ședință foto.

– Ajung vineri spre seară, dacă reușesc să scap de muncă sâmbătă. De regulă, e o zi aglomerată la galerie.

– Sunt sigură că îți poți lua o zi liberă, dacă îi explici situația domnului Vandiveer. O să ne distrăm minunat. De-abia aștept să îl cunoști pe Ian.

– Ian? „O, te rog, nu“, gemu Shay în sinea ei. Fiul?

– Păi, bineînțeles. E vorba de unirea a două familii, ai uitat?

Grozav! Un weekend întreg într-o cabană îndepărtată din pădure cu un cuplu în vârstă purtându-se ca niște adolescenți prostuți amețiți de prima iubire și un proaspăt frate vitreg care, probabil, nu era cu nimic mai încântat de aranjament decât ea.

– Trebuie să închid, mamă. Pozez pentru un fotograf după-amiaza asta.

– Un artist?

– Nu. Ceva foarte comercial, de data asta. Doar picioarele. O reclamă pentru un aparat de ras.

– Ah.

Celia nu făcea un secret din faptul că era uneori jenată de profesia fiicei sale. Înainte să apuce să se lanseze într-un interogatoriu, Shay spuse:

– Ne vedem vineri. Pa, mamă!

Acum, după-amiaza de vineri o găsi pe Shay urcând scările de lemn spre veranda largă din fața cabanei, o casă de weekend ce aparținea noului soț al mamei sale. Picioarele care fuseseră fotografiate *au naturel* cu doar câteva zile în urmă erau încorsetate acum într-o pereche de blugi strâmți ce se mulau pe silueta ei. Îi stăteau strânsi pe pulpele frumos conturate și îi scoteau în evidență lungimea și forma coapselor.

Pe ușa din față a casei era prins un bilețel:

Intră. Eu și John suntem la cumpărături. Ne întoarcem în scurt timp.

Când apăsă pe clanta, o surprinse să constate că ușa era descuiată. Se părea că în America mai existau locuri la țară unde oamenii nu își făceau probleme să își lase casele descuiate.

Ușa se deschise spre o cameră ce se întindea pe toată lățimea casei. Confortabilă și primitoare, avea mai multe canapele și fotolii în care se putea sta comod, un șemineu de piatră, ferestre neacoperite cu vedere panoramică, covorașe pe un parchet de stejar nelustruit, vase cu flori proaspete așezate strategic pe mese și pe policioare, și nenumărate cărți și discuri aranjate pe rafturi ce se ridicau de la podea până în tavan. Shay era deja impresionată când închise ușa în urma ei.

Făcând o inspecție rapidă la parter, observă o bucătărie plăcută și foarte modernă, dar cu un design vechi fermecător, un salon cu o masă lungă de arțar și scaune din lemn cu spătar jos și un oficiu în care se aflau o mașină de spălat și un uscător.

– Lui John nu-i place să se lipsească de confort, își spuse Shay cu voce tare, revenind în salon și urcând scările până la etaj.

Exact în fața ei, când ajunsese în capul scărilor, se afla o fereastră cu o vedere spectaculoasă spre peisajul rural care se întindea în linii blânde. De o parte și de cealaltă a scărilor se aflau uși ce dădeau spre dormitoare. Un alt bilețel aproape identic cu cel de pe ușa din față era lipit pe una dintre acestea: „Camera lui Shay“.

– Mama se gândește la toate.

Împingând ușa dormitorului, nu apucă decât să arunce o privire rapidă și să observe tablă patului din alamă cu aplicații de porțelan alb, cuvertura matlasată de culoare verde-mărar întinsă pe pat, balansoarul alb de răchită și perdelele vesele din dantelă de la cele două ferestre, înainte ca atenția să-i fie distrasă de o voce care fredona sonor în baia alăturată.

Vocea masculină interpreta în stil propriu o piesă a trupei Beach Boys. Shay râse tare. Vocea cânta toate registrele, de la cel mai jos bas până la cel mai înalt falset. Din când în când introducea câte un *ba-da-da-da* pentru a simula tobele și era acompaniat de ritmul cadențat al apei de la duș.

– Bună! strigă Shay, dorind să-l anunțe pe cel care făcea duș că nu era singur și că lăsase deschisă ușa de legătură dinspre dormitorul ei.

Cântecul continuă chiar și după ce se închise apa. Shay auzi clicul făcut de deschiderea largă a ușii de la cabina de duș. Deschise gura să vorbească din nou, dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze. Se uită uluită când un picior lung și musculos ieși din cabina de duș. Talpa bine conturată și cu o boltă înaltă pipăi după un covoraș de baie înainte de a se fixa ferm pe el. Piciorului îi urmă un corp zvelt. Un braț vânjos, cu o mână ce sugera sensibilitate și forță deopotrivă, trase un prosop de pe suportul prins pe ușa cabinei de duș.

Shay se grăbi să traverseze încăperea, intenționând să închidă ușa înainte ca bărbatul să o vadă. Acesta cânta acum sub prosop, în timp ce își ștergea energic capul cu el. Timp de o clipă, aproape involuntar, Shay se desfătă cu priveliștea siluetei masculine în toată splendoarea ei.

Umerii și pieptul lat se subțiau spre o talie zveltă și șolduri înguste. Apa se scurgea pe trupul acela superb în mici firicele de cristal ce atrăgeau atenția asupra texturii și nuanței pielii bronzate. Picăturile de apă formau broboane pe părul întunecat și creț ce-i acoperea pieptul lat și-i împărțea abdomenul plat printr-o fâșie de satin negru. Mușchii spatelui îi jucau lin sub piele când se mișca. Picioarele îi zvâcneau de mușchi tari și subțiri. Fesele ferme se încordară când se aplecă peste chiuveță să-și privească reflexia în oglindă. Își aruncă neglijent prosopul în jurul gâtului și își trecu degetele fine prin coama de păr negru și ud.

Apoi văzu imaginea lui Shay în oglindă. Expresia ei era yrajită, cu buzele ușor întredeschise și ochii căprui, mari de admirație.

– Ce...

Bărbatul se răsuci pe călcâie, de parcă ar fi văzut o fantomă și și-ar fi dorit cu disperare să se asigure că nu era de fapt acolo.

Privirea de un albastru amețitor îi țintui ochii lui Shay, iar o parte detașată a minții ei se întrebă dacă genele lui lungi păreau țepoase și groase fiindcă erau încă ude sau așa arătau tot timpul.

O expresie de neîncredere, jenă, șoc și consternare se întipări pe trăsăturile frumos conturate ale bărbatului. Chipul lui arăta ca o întruchipare a perfecțiunii masculine, creată de un sculptor talentat, dornic să se distreze. După ce aranjase trăsăturile perfect, artistul jucăuș le insuflase o expresie de neîncredere absolută. Rezultatul era caraghios.

Shay reacționează firesc și râse.

– Salut, spuse obraznic. Eu sunt Shay Morrison.

Îi întinse mâna, reușind cu greu să-și păstreze cumpătul, dar abținându-se cumva să cadă pradă unei isterii nestăpânite provocate de comicul situației.

El se uită prosteste la mâna ei, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Apoi ochii lui albaștri, încă păstrând expresia de uluire, urcară din nou spre chipul ei. Își smulse prosopul de la gât. Shay avu impresia clară că nu știa dacă să-și acopere chipul, cum ar fi făcut un copil vinovat, sau să-și acopere acea parte a corpului pe care voia neapărat să o ascundă. Optă pentru cea de-a doua variantă, își înfășură stângaci prosopul în jurul taliei, ținându-l nesigur, și spuse scurt:

– Ian Douglas.

– Fiul lui John! Noul meu frate vitreg! spuse Shay încercându-se, dând frâu liber, în sfârșit, râsului ce îi spărgea pieptul. E o... o plăcere... să te cunosc, spuse printre hohote de râs.

Iritarea îi subție lui Ian buzele pline.

– Scuză-mă, domnișoară Shay.

Se întinse după clantă și dădu să închidă ușa.

Prin crăpătura ce se îngusta, Shay îi strigă:

– Ne vedem mai târziu, Ian. Nu la fel de fără ascunzișuri, desigur.

Ușa i se trânti în față. Întorcându-i spatele, Shay râse și mai cu poftă. Ca să vezi cum își cunoscuse noul frate vitreg.

Coborî scările tropăind, pentru a-și lua gențile din mașină. Călătorise cu puține bagaje, aducându-și doar ținute comode. Mama ei insistase că nu aveau să meargă în oraș, ci o să stea în cabană tot weekendul. Când urcă din nou scările, auzi zăngănit de vase în bucătărie. Ian Douglas se îmbrăcase, probabil, și coborâse.

Își lăasă gențile pe podea lângă pat, hotărându-se să despacheteze mai târziu. Aruncând o privire în oglindă, văzu că nu i-ar fi stricat să se pieptene. Șuvițele de culoarea grâului îi atârnavă pe umeri. Buclele naturale pe care le blestemase în copilărie erau acum un dar pentru care era recunoscătoare. Părul se dovedea adesea un avantaj în munca ei, conferindu-i o imagine oarecum sălbatică, adăugând o nuanță primitivă aspectului ei, pe care artiștii și fotografii îl găseau adesea fascinant. Ciocolatiul-închis al ochilor ei îi dădea un aer și mai exotic. După ce-și aplică puțin gloss pe buze, își aranjă tricoul roșu cu mâneci scurte și coborî scările, pregătindu-se pentru următoarea întâlnire cu bărbatul brunet care era fiul vitreg al mamei ei.

Îl găsi încruntându-se la cafetieră, a cărei picurare lentă, presupuse ea, îi puneia răbdarea la încercare. Când intră în bucătăria luminată de soare, Ian îi aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse să se uite în continuare la cafetieră, fără a o băga în seamă.

Indiferența lui o irită. Din motive pe care nu le putea identifica, o găsea intolerabilă. Știa că bărbații o considerau adesea atrăgătoare, deși rareori conta pentru ea acest lucru. Chiar dacă el era noul ei frate vitreg, era un bărbat viu, în carne și oase, și brusc pentru ea deveni esențial să-l facă să o vadă ca pe o femeie. Hotărârea și enervarea o făcură să-și ridice arogant bărbia.

– Nu ai nici un motiv să stai bosumflat. Am strigat „bună“, să știi, începu Shay pe un ton defensiv.

– Evident că nu suficient de tare.

Stânjeneala lui de neînțeles o nedumerea. O astfel de șială legată de trup nu-i stătuse niciodată în fire lui Shay, dar, pe de altă parte, ținând cont de natura muncii ei, nici nu ar fi fost cazul. Poate că ea mergea prea departe în ceea ce privea dezinhibiția,

dar o astfel de stinghereală părea nepotrivită. Domnul Douglas avea probabil niște probleme serioase, își spuse ea.

Îmbrăcat, era la fel de atrăgător ca dezbrăcat. Când vorbea, vocea lui era la fel de melodică precum tonurile vibrante ale unui instrument cu coarde în mâinile unui maestru. O deranja mai mult decât era dispusă să recunoască faptul că el părea să ignore feminitatea ei și era hotărâtă să-l forțeze să reacționeze:

– Dacă n-ai fi răcnit cât te ținea gura, m-ai fi auzit, spuse ea.

– Cântam la duș. Un obicei comun, cred.

– Nu eu am deschis ușa de la baie, era deschisă deja. Asta a fost o neglijență din partea ta. Nu știai că urma să sosesc? Până să ajung eu la ușă, tu tocmai ieșeai de la duș cu prosopul acela în jurul capului. Ce-ar fi trebuit să fac?

Ian se întoarse atunci spre ea, iar Shay fu surprinsă de înălțimea lui. Era mai înalt decât ea cu vreo cincisprezece centimetri buni, deși silueta ei mlădioasă era considerată înaltă pentru o femeie. El se îmbrăcase în pantaloni largi de zi și o cămașă sport descheiată la gât. Mânele erau suflecate până la coate, dezvăluind mușchii fibroși ai antebrațelor.

– Da, Celia mi-a spus că trebuie să apari, dar a spus că nu vei ajunge decât mai târziu, spre seară. Cât despre ceea ce ai fi putut face pentru a ne scuti pe amândoi de situația jenantă, ai fi putut să pleci imediat din cameră, în loc să stai acolo ca un voyeur la un show porno.

Shay fu încântată când Ian își coborî sprâncenele întunecate și zburlițe peste ochii luminoși, dându-și furia pe față.

– Eu nu am fost jenată, spuse ea simplu.

– Ar fi trebuit să fi.

– De ce? Ți-e rușine de trupul tău? Crezi că anatomia umană e ceva murdar și rușinos?

Ian strânse din dinții surprinzător de albi.

– Nu.

– Atunci, dacă nu golicieuna te deranjează, probabil a fost vorba de mine. Nu-ți plac femeile?

Shay îi aruncă un zâmbet poznaș și se trânti pe un scaun. Sprijinindu-și podul palmelor pe scaun, între genunchi, se aplecă în față cu o atitudine întrebătoare. Știa că poziția era una provocatoare. Îi forța sâni, rămași liberi sub tricou, să se lipească, formând o despicătură adâncă între ei. Tricoul de bumbac nu era transparent, dar se mula pe formele ei, lăsând prea puțin loc imaginației. Poate că, privind în urmă, avea să se rușineze de ceea ce făcuse, dar pentru moment, un simț demonic al umorului o făcu să-i atâte furia, știind că aceasta se afla foarte aproape de suprafață.

Aparent dezinteresat, Ian se întoarse spre dulap și scoase o cană pentru cafea.

– Îmi plac unele femei, spuse el, cu accent pe *unele*.

Încercând să-și înăbușe propria iritare tot mai intensă, Shay izbucni:

– Dar nu și genul de femei sincere, independente, descuiate la minte. Îmi imaginez foarte bine ce gen de femeie îți place – timidă și supusă. Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe furioasă prin bucătărie. Era furioasă pe el, pentru indiferența lui, și pe ea, fiindcă îi păsa de acest lucru. Uite, mi-am cerut iertare, spuse Shay cu nerăbdare. Nu știu de ce faci atât de mare caz de asta. Te-am văzut gol. Și ce dacă? Dacă ai fi avut ocazia, te-ai fi uitat și tu la mine sau la oricare altă femeie – nici măcar să nu încerci să negi asta. Iar gândurile ți-ar fi zburat la lucruri mult mai intime decât ale mele.

– Nu am avut relații intime cu nici o altă femeie în afară de soția mea.

– Ești căsătorit? îl întrebă ea, privind în jur surprinsă, așteptându-se să apară vreo creatură elegantă, suferindă și insipidă.

Ciudat. Nici măcar nu se gândise că ar fi fost posibil ca el să aibă o soție. Era sigură că mama ei nu menționase nimic de genul acesta.

– Am fost căsătorit.

– Ai divorțat? întrebă ea.

– Nu. Soția mea a murit.

Dorința ei de a-l provoca tresări surprinsă pentru ultima dată și se stinse. Zâmbetul ei jucăuș păli, transformându-se într-o expresie

șocată și ușor jenată, de remușcare profundă. Se așează încet înapoi pe scaun. Privi în gol, prin ușa de plasă din spate. O mașină break ce nu se remarcă prin nimic era parcată imediat lângă verandă. Nu fusese vizibilă din partea din față a casei, unde parcase ea.

—Îmi pare rău, spuse ea încet. Singurul sunet din încăpere era gâlgâitul cafelei aburinde când el și-o turnă într-o cană. Mama nu mi-a spus nimic despre tine. Nu am știut.

—Zahăr?

Ea ridică bărbia, privindu-l în ochii albaștri amețitori.

—Poftim?

—Zahăr? Pentru cafeaua ta.

—O, nu... nu. Dar vreau frișcă sau lapte, te rog, spuse ea, luând cana din mâna lui întinsă.

Ian se duse la frigider și scoase o cutie de lapte condensat semidegresat, pe care o puse pe masă la îndemâna ei.

—Mulțumesc.

—Cu plăcere, spuse el sobru, turnându-și și lui cafea. Se așează de cealaltă parte a mesei.

Timp de câteva clipe îndelungate nu spuse nimic, privind doar peisajul pe fereastră și suflând ușor în cafea pentru a o răci înainte de a sorbi câteva înghițituri ezitante. Într-un sfârșit, spuse încet:

—Un șofer beat ne-a lovit din lateral într-o noapte. Ea a murit pe loc. Eu am scăpat fără nici o zgârietură. Au trecut aproape doi ani. E mai bine să le spun oamenilor de la început. Îi scutește pe ei de întrebări și pe mine de obligația de a răspunde.

Se lăsă din nou o tăcere grea. Dragostea de viață a lui Shay și tot ceea ce ținea de acest sentiment erau zdruncinate de o asemenea pierdere absurdă a unei persoane dragi. Inima îi fu cuprinsă de tristețe pentru bărbatul care suferise o tragedie fără sens. Se simți obligată să-i spună că nici ei nu îi era străină suferința.

—Eu am fost căsătorită, dar s-a sfârșit cu un divorț, spuse gânditoare. Acum nu mai reprezentăm decât o cifră statistică. Un cuplu din câteva mii.

—La fel și Mary.

—Da.

Ea își bău cafeaua încet. Îl privi pe ascuns peste buza căinii. Din profil, trăsăturile lui păreau mai severe decât din față. Poate că strălucirea ochilor lui era cea care mai reducea din rigiditatea maxilarului și a bărbiei lui. Oare acei ochi fuseseră cei care o determinaseră să menționeze căsnicia ei eșuată? Nu discuta niciodată, cu nimeni, despre acel episod din viața ei. Era un subiect închis. Alungase amintirea, chiar dacă nu și suferința, și revenise până și la numele de fată. Cu toate acestea, îi pomenise despre asta lui Ian Douglas. Cum se făcea că un bărbat pe care tocmai îl cunoscuse îi inspira o asemenea încredere?

—Unde locuiești? întrebă el într-un final, ca pentru a umple tăcerea.

—În Woodville, lângă Greenwich. E o localitate mică. Populată în cea mai mare parte de oameni care fac naveta la New York.

—Cu ce te ocupi?

Ochii lui Ian erau de un albastru incredibil, iar lui Shay îi veni greu să se concentreze la subiect.

—Cu ce mă ocup? repetă ea distrasă. Tonul vag prostesc al vocii ei o smulse din visare, readucând-o în prezent. Cu ce mă ocup? O, lucrez într-o galerie. Expunem opere de artă la prețuri mici, obiecte de decor, altele asemenea.

—În Manhattan?

—Nu, în Woodville. Când am de mers în oraș, iau mașina până la Greenwich, iar de acolo, trenul. Dar asta se întâmplă doar o dată sau de două ori pe săptămână.

—O dată sau de două ori pe săptămână? Ce te face să mergi la New York o dată sau de două ori pe săptămână?

—Eu...

O întrerupse sunetul strident și zgomotos al unui claxon de mașină. Se întoarseră amândoi deodată și văzură o limuzină Mercedes oprind lângă mașina lui Ian. Sub privirile lui Shay, un bărbat cu păr argintiu coborî din spatele volanului, ocoli mașina până la portiera din dreapta și îi oferă mâna Celiei. Mama ei zâmbi fericită, luând